

Sygn. akt V ACa 1517/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie V Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Marcin Strobel

Sędziowie: SA Ewa Kaniok (spr.)

SO del. Zuzanna Adamczyk

Protokolant: Aleksandra Napiórkowska

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. O.

przeciwko Skarbowi Państwa - (...)

o zapłatę i zobowiązanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 czerwca 2017 r., sygn. akt II C 90/17

I. oddala apelację;

II. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu za II instancję na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Zuzanna Adamczyk Marcin Strobel Ewa Kaniok

Sygn. akt V ACa 1517/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 stycznia 2017 roku M. O. wystąpił przeciwko Skarbowi Państwa – (...) o zadośćuczynienie za doznane krzywdy i szkody wyrządzone przez stronę pozwaną w sprawie wniosku z dnia 18 lipca 2016 roku. Wniósł o zasądzenie z tego tytułu kwoty 100 milionów euro wraz z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty, oraz o zobowiązanie Ministra (...) do rzetelnego rozpatrzenia wniosku z dnia 18 lipca 2016 roku i udzielenia mu odpowiedzi na wniosek w terminie nieprzekraczającym trzy miesiące od dnia uprawomocnienia się wyroku, zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że 18 lipca 2016 roku skierował do pozwanego wniosek o zbadanie sprawy spadku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, sygn. II Ns 191/15, w którym to podniósł, że został niesłusznie skazany na 6 lat kary pozbawienia wolności, wielokrotnie próbowano go pozbawić życia, podchodziły do niego obce osoby i zadawały pytania: kto jest jego ojcem, co by zrobił jakby dostał spadek-kamienicę w W., czy ma sobowtóra.

Zadawane pytania skłoniły powoda do podjęcia próby ustalenia, kto jest jego ojcem. Następnie dowiedział się, że Sąd Rejonowy zarządził ustalenie jego miejsca zamieszkania w związku z pozostawionym testamentem i spadkiem przez J. O.. Złożone pismo do Ministra (...) było podyktowane zlekceważeniem sprawy przez Prokuraturę Generalną. We wniosku miał podać, że doszło do bezprawnego przejęcia spadku po zmarłym J. O. poprzez podstawienie osoby podszywającej się pod powoda, a następnie zatarto ślady po bezprawnym przejęciu spadku. Powód wniósł o interwencję w tej sprawie pozwanego.

Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podano, że powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa i brak jest podstaw, by uznać, że sposób rozpoznania wniosku powoda przez pozwanego nosił znamiona bezprawności. Nadto wskazano, że powód nie podał podstawy dochodzenia kwoty pieniężnej wyrażonej w obcej walucie (euro).

Wyrokiem z dnia 9 czerwca 2017 roku Sąd Okręgowy w Warszawie w punkcie pierwszym oddalił powództwo; w punkcie drugim odstąpił od obciążenia M. O. kosztami procesu.

Z ustaleń faktycznych jakie legły u podstaw tego rozstrzygnięcia wynika, że Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie II Wydział Cywilny podjął czynności celem ustalenia adresu zamieszkania M. O. w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłym J. O..

O powyższej okoliczności dowiedział się powód M. O., który dążył do ustalenia, czy sprawa spadkowa dotyczy jego osoby, oraz czy zmarły jest faktycznie jego ojcem. Doszło do wymiany korespondencji pomiędzy powodem a Sądem Rejonowym. W odpowiedzi na zapytanie powoda, Sąd Rejonowy w piśmie z dnia 25 sierpnia 2016 roku poinformował powoda, że pismo do niego skierowane w sprawie II Ns 191/15 nie dotyczyło jego osoby, a w sprawie omyłkowo zapytano członków rodziny osoby zmarłej o osobę o nazwisku M. O., przy czym faktycznie zgadzało się jedynie imię, podczas gdy nazwisko było inne. M. O. nie był stroną prowadzonego postępowania spadkowego.

Powód wnosił, by sprawą zajęła się Prokuratura Generalna. Wobec niezyskania oczekiwanych działań po stronie tegoż organu, 18 lipca 2016 roku skierował do Ministra (...) wnioski o zbadanie sprawy spadkowej prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie pod sygnaturą II Ns 191/15 podnosząc, że został niesłusznie skazany na karę 6 lat pozbawienia wolności przez Sąd Okręgowy w Ostrołęce, wielokrotnie próbowano pozbawić go życia i z zapytaniem czy ewentualny spadek może być przyczyną piętnastoletniego zła wokół jego osoby.

Pismem z dnia 1 sierpnia 2016 roku, oznaczonym sygnaturą: (...) Minister (...) poinformował Powoda, że sprawa została przekazana zgodnie z właściwością do Prokuratury (...). Następnie Prokuratura (...) w dniu 11 sierpnia 2016 roku pismem o sygn. (...) (...) poinformowała, że sprawa została przekazana Prokuraturze (...) w W. III Wydział teje jednostki. Prokuratura pismem z dnia 5 września 2016 roku o sygn. AP II Ko 410/15 poinformowała Powoda, że sprawa została przekazana do Prokuratury (...) W. P. w W..

W dniu 16 września 2016 roku Powód został poinformowany o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie (pismo o sygn. (...)) Na powyższe orzeczenie z dnia 16 września 2016 roku powód wniósł zażalenie. Rozpoznający złożony środek odwoławczy, Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, III Wydział Karny w sprawie o sygnaturze III Kp 1757/16 utrzymał w mocy decyzję Prokuratury o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Sąd ustalił okoliczności faktyczne na podstawie twierdzeń powołanych przez obie strony w pismach procesowych.

Sąd Okręgowy wskazał, że spór niniejszego postępowania sprowadzał się do oceny prawnej i rozstrzygnięcia czy postępowanie pozwanego nosiło przesłanki, które pozwoliłyby na przypisanie mu odpowiedzialności na podstawie przepisów kodeksu cywilnego.

Sąd wyjaśnił, że wnioski dowodowe zawarte w piśmie powoda datowanym na dzień 5 czerwca 2017 roku, które zostało nadane w dniu 9 czerwca 2017 roku i które dotarło na biuro podawcze w dniu 13 czerwca 2017 roku, nie zostały

formalnie rozpoznane z uwagi na fakt, iż rozprawa, po przeprowadzeniu której ogłoszono wyrok, miała miejsce w dniu 9 czerwca 2017, a więc w dniu nadania przedmiotowego pisma. Sąd nie miał zatem faktycznej możliwości rozpoznania wniosków dowodowych po zamknięciu rozprawy, czego powód nadając pismo we wskazanym terminie, winien mieć świadomość.

Sąd I instancji wskazał, że ustawodawca nie wymaga od strony powodowej w postępowaniu cywilnym wskazania podstawy prawnej dochodzonego żądania. Nawet wskazana podstawa prawna określona w pozwie, nie jest ostatecznie dla sądu wiążąca, choć pośrednio określa także okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie pozwu. Z powyższego wynika, że roszczenie powinno zostać uwzględnione w całości bądź w takiej części, w jakiej jest uzasadnione powołanymi w pozwie okolicznościami faktycznymi. Powód faktycznej podstawy roszczeń upatrywał w postępowaniu Skarbu Państwa w związku z jego wnioskiem z dnia 18 lipca 2016 roku.

Sąd stwierdził, że przy tak sformułowanej podstawie faktycznej powództwa, podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowią przepisy dotyczące odpowiedzialności państwa, państwowych osób prawnych, jak i jednostek samorządu terytorialnego tj. art. 417 § 1 k.c.

Zgodnie z pierwszym ze wskazanych artykułów, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Przechodząc do oceny przesłanek odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, iż konieczne jest ustalenie działania, z którego wynika szkoda oraz dokonanie oceny jego niezgodności z prawem w wyniku podjętych działań lub zaniechań w odpowiednim zakresie, a następnie ustalenie czy wystąpiła szkoda i jakiego rodzaju i dopiero po stwierdzeniu, że obie te przesłanki zachodzą, możliwe jest zbadanie istnienia między nimi normalnego związku przyczynowego.

Stan niezgodności działania lub zaniechania z prawem ma miejsce w przypadku sprzeczności tego zachowania z normą prawną dekodowaną z obowiązującego przepisu prawnego, obojętnie jakiej rangi (ustawa, ratyfikowana umowa międzynarodowa, rozporządzenie). Bezprawność pojmuje się w prawie cywilnym szeroko jako niezgodność zachowania się sprawcy z porządkiem prawnym. Zakresem bezprawności nie są więc objęte tylko naruszenia zawartych w przepisach zakazów czy nakazów, adresowanych do ogółu lub określonych podmiotów, ale ponadto naruszenia zasad współżycia społecznego. Ogólny zakaz niewyrządzenia szkody drugiemu uzasadnia - w konkretnych okolicznościach sprawy - podjęcie niezbędnych czynności zapobiegających możliwości powstania szkody na osobie lub w mieniu.

Sąd I instancji wyjaśnił, że źródłem odpowiedzialności może być nie tylko aktywne działanie, ale także bezczynność (zaniechanie podjęcia nakazanego działania).

Z kolei pojęcie szkody powinno być rozumiane w sposób ogólnie przyjęty na gruncie prawa cywilnego. Chodzi tu o uszczerbek o charakterze zarówno majątkowym, jak i niemajątkowym. Zakres kompensacji, a zwłaszcza elementy szkody podlegające wynagrodzeniu powinny być ustalone na podstawie odpowiednich regulacji kodeksu cywilnego, w szczególności przepisu art. 361 k.c. Brzmienie art. 361 § 2 k.c. pozwala na wniosek, że naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając jednak zarazem do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. Odszkodowanie bowiem należy się tylko w granicach normalnego związku przyczynowego. Tym samym związek przyczynowy spełnia podwójną rolę: z jednej strony decyduje o tym, czy dana osoba odpowiada w ogóle za wyrządzoną szkodę, z drugiej zaś – zakreśla granice tej odpowiedzialności.

Z uwagi na lokalizację przepisów art. 417 i nast. w Tytule VI – "Czyny niedozwolone" nie należy wykluczać odpowiedzialności władzy publicznej z tytułu naruszenia dóbr osobistych obywatela, w tym także możliwości żądania zadośćuczynienia pieniężnego za szkodę niemajątkową (według art. 445 oraz art. 448 k.c.). Poszkodowany może domagać się zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wyniku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia (art. 445 § 1 i

2 kc w zw. z art. 444 § 1 k.c.), za krzywdę którą ponoszą najbliżsi członkowi rodziny zmarłego (art. 446 § 4 k.c.) czy w przypadku naruszenia dóbr osobistych (art. 448 k.c.).

Przechodząc na grunt okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy Sąd Okręgowy wskazał, że materiał dowody zebrany w toku postępowania nie daje podstaw, ażeby przyjąć odpowiedzialność Skarbu Państwa – Ministra (...)za nierzetelne rozpoznanie wniosku złożonego przez powoda w dniu 18 lipca 2016 roku.

W ocenie Sądu działania Skarbu Państwa, w imieniu którego działał Minister (...)mieściły się w ramach obowiązującego porządku prawnego. Sam powód w złożonym pozwie przyznał, że złożony przez niego wniosek w lipcu zeszłego roku, został przez Ministra (...) rozpatrzony. M. O. uzyskał pisemną odpowiedź, a jednocześnie został poinformowany o podjęciu stosownych decyzji na szczeblu ministerialnym. Sprawa, z uwagi na swój charakter (podnoszone okoliczności dotyczące prób pozbawienia życia, podszywania się pod powoda) została przekazana do rozpatrzenia przez Prokuraturę (...), która następnie przekazała sprawę do właściwej jednostki – Prokuratury (...) P. w W.. Powód nie wykazał, na czym miałyby konkretnie polegać bezprawność (naruszenie prawa poprzez działanie lub zaniechanie) w działaniu pozwanego, wobec czego Sąd nie mógł dokonać weryfikacji tych zarzutów. Skarb Państwa - Minister (...)przekazał rozpoznanie sprawy właściwym organom państwowym – jednostkom Prokuratury. Brak oczekiwanych przez powoda skutków, w wyniku podjętych działań, nie jest okolicznością, która przesądza o bezprawności działania pozwanego. W działaniach Skarbu Państwa, stanowiących podstawę faktyczną powództwa, Sąd nie dopatrzył się żadnych nieprawidłowości w świetle obowiązujących przepisów. W sprawie nie wykazano zatem zaistnienia bezprawności po stronie pozwanej

Sąd I instancji stwierdził ponadto, że z twierdzeń pozwu nie wynika również na czym miałyby polegać szkoda majątkowa i krzywda, której powód miał doznać na skutek działania Skarbu Państwa. W tym zakresie na stronie powodowej, z mocy art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c., spoczywał obowiązek przytoczenia okoliczności faktycznych wskazujących na powstanie uszczerbku majątkowego i niemajątkowego, które to twierdzenia w toku procesu mogłyby podlegać weryfikacji. Zważywszy, że już z twierdzeń pozwu nie wynika, by powód doznał szkody majątkowej bądź też krzywdy, przesłanka powstania szkody nie została w procesie wykazana zarówno co do jej zaistnienia, jak i co do wysokości.

Mając na uwadze, że powód nie wykazał bezprawności i szkody, konsekwentnie nie została również wykazana przesłanka istnienia adekwatnego związku przyczynowego.

Podstawy uwzględnienia powództwa nie może stanowić również przepis art. 417² k.c. Wyjątkowo, jeżeli w razie zgodnego z prawem wykonywania władzy publicznej została wyrządzona szkoda na osobie, poszkodowany może żądać całkowitego lub częściowego jej naprawienia oraz zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, gdy okoliczności, a zwłaszcza niezdolność poszkodowanego do pracy lub jego ciężkie położenie materialne, wskazują, że wymagają tego względy słuszności (art. 417² k.c.). Zgodnie z brzmieniem art. 6 k.c. oraz art. 232 zd. pierwsze k.p.c. – to na stronie, która wywodzi z jakiegoś faktu korzystne dla siebie skutki prawne spoczywa ciężar dowodzenia tych faktów, w związku z czym powinna ona dostarczyć w tej mierze materiał dowodowy. Ciężar dowodzenia wystąpienia i zakresu szkody spoczywał na powodzie. Nie budzi wątpliwości, iż działania pozwanego znamionowane były legalnością, niemniej jednak powód nie wykazał, by doszło do wystąpienia szkody na jego osobie, a zatem przepis art. 417² k.c. nie mógł znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie.

Przechodząc do oceny kolejnego żądania pozwu – zobowiązania Ministra (...)do rzetelnego rozpatrzenia wniosku powoda z 18 lipca 2016 roku i udzielenia odpowiedzi na tenże wniosek w terminie nieprzekraczającym trzy miesiące od dnia uprawomocnienia się wyroku, Sąd Okręgowy wskazał, że roszczenie o takiej treści nie daje się uwzględnić, z uwagi na brak podstaw prawnych do jego realizacji. Żadna regulacja na gruncie prawa cywilnego nie daje Sądowi możliwości przymuszenia organu Skarbu Państwa, jakim jest Minister (...), do rozpatrzenia złożonego wniosku. Jak zostało to już kilkakrotnie podkreślone – przedmiotowy wniosek powoda został załatwiony przez pozwanego. Z tych względów powództwo również w odniesieniu do tego żądania, okazało się niezasadne i podlegało oddaleniu.

Sąd Okręgowy skonstatował, iż działanie pozwanego nie było znamionowane bezprawnością, domaganie się natomiast przez pozwanego zadośćuczynienia i odszkodowania było bezzasadne, zaś żądanie zobowiązania pozwanego do dokonania czynności - pozbawione podstaw prawnych, w konsekwencji czego powództwo nie zostało uwzględnione.

O kosztach Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 102 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w części tj. pkt 1 i zarzucił: nierzetelne rozpatrzenie sprawy, niedoręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem mimo, że wniósł o to w pozwie, oraz nie rozpatrzenie przez Sąd jego wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka notariusz A. S., oraz nie zasięgnięcie informacji z Sądu Rejonowego dla Warszawy#Pragi zgodnie z żądaniem powoda.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Pozwany zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych na rzecz Skarbu Państwa, a w przypadku kosztów zastępstwa procesowego Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Zawarty przez powoda w pozwie wniosek o doręczenie mu wyroku wraz z uzasadnieniem nie mógł odnieść skutku albowiem zgodnie z art. 328 par. 1 k.p.c. w zw. z art. 327 par. 2 k.p.c. termin na złożenie wniosku o uzasadnienie wyroku i doręczenie tego wyroku z uzasadnieniem biegł dla powoda od doręczenia mu odpisu tego wyroku z pouczeniem o sposobie i terminie jego zaskarżenia, dlatego wniosek złożony w pozwie Sąd Okręgowy odrzucił (k.88). Z akt wynika, że odpis wyroku z uzasadnieniem został powodowi doręczony 3.07.2017r. (k.123).

Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji są prawidłowe i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne.

Wnioski dowodowe, które powód zgłosił w piśmie z 5.06.2017r. nie mogły być rozpoznane przez sąd I instancji ponieważ pismo w tym względzie wpłynęło do Sądu Okręgowego 13.06.2017r. (k.95) a więc już po zamknięciu rozprawy i wydaniu wyroku.

Sąd Apelacyjny oddalił w/w wnioski dowodowe jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia. Z dokumentów znajdujących się w aktach Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie sygn. II Ns 191/15 o odebranie oświadczenia w przedmiocie przyjęcia lub odrzucenia spadku wynika, że według wiedzy ustawowych spadkobierców J. O. nie pozostawił on testamentu (akt notarialny (...) k. 4-5 i akt notarialny (...) k. 6-7). W związku z powyższym niecelowe jest przesłuchiwanie notariusza A. S. na okoliczność, czy powód został ujęty w testamencie J. O.. Nie ma także podstaw do przyjęcia, że ktoś podszywa się pod powoda w celu przejęcia spadku, który należy się powodowi po J. O.. Powód nie udowodnił, że należy do kręgu spadkobierców ustawowych J. O. ani, że pozostaje z nim w jakikolwiek sposób spokrewniony jak też, że jest jego spadkobiercą testamentowym.

Spadkobiercy ustawowi J. O. odrzucili spadek przypadający im z ustawy. Na podstawie w/w akt II Ns 191/15 ustalono, że Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie wskutek pomyłki wysłał do powoda zawiadomienie o tym, że spadkobiercy ustawowi J. O. odrzucili spadek przypadający im z mocy ustawy. Zawiadomienie dla M. O. wysłano na adres spadkobiercy ustawowego o takim samym imieniu jak powód, lecz innym nazwiskiem. Zawiadomienie to wróciło z adnotacją „adresat nieznany”, wobec powyższego sąd wezwał wnioskodawców do wskazania prawidłowego adresu i na skutek ich odpowiedzi, iż nie znają M. O., zorientował się, że zaszła pomyłka. W zapytaniu nie podano żadnych danych na podstawie, których możliwe byłoby zidentyfikowanie powoda. Dane osobowe powoda nie figurowały w systemie elektronicznym sądu. Poza wpisaniem imienia i nazwiska nie wpisano do niego ani prawidłowego adresu, ani numeru PESEL powoda, zatem identyfikacja powoda na podstawie tego systemu nie była możliwa, bowiem osób o takim samym imieniu i nazwisku jak powód jest więcej.

Rację ma sąd I instancji, że powód nie wykazał, iż na skutek działań lub zaniechań Skarbu Państwa – (...) poniósł szkodę majątkową, oraz że nie wykazał, iż działanie Skarbu Państwa - (...) było bezprawne.

Powód nie wykazał, że został niesłusznie skazany na karę 6 lat pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 11 k.p.c., ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym, zatem twierdzenia powoda, iż został niesłusznie skazany nie są wystarczające do przyjęcia, że skazanie było bezprawne.

Wobec podnoszenia przez powoda twierdzeń, że wielokrotnie próbowano pozbawić go życia, Skarb Państwa – (...) podjął prawidłowe działania, zawiadamiając Prokuraturę jako organ właściwy do ścigania przestępstw. Powód nie wskazał żadnych dowodów na okoliczność, że odmowa wszczęcia dochodzenia przez właściwą jednostkę Prokuratury była działaniem niezgodnym z prawem. Zgodnie z art. 417¹§ 2. K.c., jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Powód nie przedłożył orzeczenia stwierdzającego, że decyzje procesowe Prokuratury były niezgodne z prawem.

Sąd Okręgowy dokonał oceny treści żądania powoda w oparciu o ustalony stan faktyczny, zweryfikował przesłanki odpowiedzialności deliktowej i trafnie przyjął, że powód nie wykazał istnienia przesłanek skutkujących odpowiedzialnością Skarbu Państwa.

Odpowiedzialność osoby prawnej na podstawie art. 417¹ § 1 i 3 k.c. wymaga prejudykatu stwierdzającego niezgodność z prawem zachowania podmiotu wykonującego władzę publiczną. Pojęcie "wykonywanie władzy publicznej" obejmuje tylko takie działania, które ze swej istoty, czyli ze względu na charakter i rodzaj funkcji przynależnej władzy publicznej, wynikają z kompetencji określonych w Konstytucji RP oraz w innych przepisach prawa, a ich wykonywanie z reguły łączy się z możliwością władczego kształtowania sytuacji prawnej jednostki. Pozwany takich działań w stosunku do powoda nie podejmował ani nie miał obowiązku ich podejmowania. W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy nie sposób przyjąć, że „z ramienia Ministra (...)doszło do umorzenia i zatuszowania wielu przestępstw”.

Sąd Apelacyjny dzieląc ustalenia faktyczne i rozważania prawne sądu I instancji nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i dlatego oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z art. 102 k.p.c. mając na względzie sytuację życiową i majątkową powoda.

Ewa Kaniok Marcin Strobel Zuzanna Adamczyk